

ΑΛΛΑΓΕΣ ΣΤΟΥΣ ΘΕΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΗΣ

14.1

ΜΕΤΑΞΥ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑΣ

Η θολή ατμόσφαιρα που βάραινε πάνω στη λογοτεχνική παραγωγή της δεύτερης δεκαετίας του 20ού αιώνα δεν εμπόδισε κάποιες πρωτοβουλίες, διστακτικές μεν αλλά όχι ασήμαντες, στην κατεύθυνση μιας ανανέωσης των θεσμών της ποίησης. Μερικές δεν στόχευαν πιο μακριά από τις ανατροπές που είχε ήδη επιχειρήσει ο Καρυωτάκης. Σε σχέση με την πεζογραφία η ποίηση έδειχνε μάλλον αμήχανη, αφού η πεζογραφία, χάρη στην αμεσότερη εμπλοκή της στις περιπέτειες του πολέμου, αποδείχθηκε, τελικά, πιο πρόθυμη να αναζητήσει ένα νέο όργανο γραφής. Παραμερίζοντας περιπτώσεις όπου η επικράτηση της συνήθειας ματαίωνε κάθε αλλαγή, διαπιστώνουμε ότι όσοι ποιητές αποπειρώνται να αποδράσουν από την πνιγηρή ατμόσφαιρα της δεκαετίας αυτής, το κατορθώνουν στρέφοντας το βλέμμα τους λίγο προς τους *fantaisistes* της Γαλλίας και λίγο προς τις διδαχές του Καβάφη.

Για να είμαστε πιο συγκεκριμένοι, θα αναφέρουμε μερικά χαρακτηριστικά παραδείγματα. Πρώτα απ' όλα πρέπει να μνημονεύσουμε τον Τάκη Παπατσώνη, που, ανεξάρτητα από την κλίση του προς τη θρησκευτική θεματική, κατορθώνει να αρθρώσει ένα λόγο

